

2. ADVENTÍ: SETKÁNÍ Z JINÉHO SVĚTA

Kázání Mk 1: 1 - 7: Slyšme slova o službě a poslání Jana Křtitele z úvodu Markova evangelia:

1 Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího. 2 Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám posla před tvou tváří, aby ti připravil cestu. 3 Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!“ 4 To se stalo, když Jan Křtitel vystoupil na poušti a kázal: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů.“ 5 Celá judská krajina i všichni z Jeruzaléma vycházeli k němu, vyznávali své hříchy a dávali se od něho křtít v řece Jordánu. 6 Jan byl oděn velbloudí srstí, měl kožený pás kolem boků a jedl kobyly a med divokých včel. 7 A kázal: „Za mnou přichází někdo silnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sklonil a rozvázal řemínek jeho obuvi. 8 Já jsem vás křtil vodou, on vás bude křtít Duchem svatým.“

Sestry a bratři,

během týdne jsem narazil na krátký, ale nesmírně výmluvný film. Celý jej vytvořila umělá inteligence – od příběhu až po obraz a zvuk. A právě proto mě zaujal: počítač se pokusil vystihnout nás lidi.

Na začátku se na zemské orbitě objeví obrovské mimozemské objekty. Tak velké, že jsou vidět pouhým okem. Světoví lídři rychle uklidňují své národy: „Zachovejme klid. Musíme být ostražití.“ Jenže objekty mlčí. Nepřichází žádný kontakt.

NATO svolává spojence. Rusové okamžitě obviňují Američany – poukazují na předchozí sestřelení tří neznámých objektů, což vyprovokovalo reakci mimozemšťanů. Místo spolupráce napříč celou Zemí vznikají bloky a aliance, podezření a závody o to, kdo se k objektům dostane první. Všichni říkají, že jednají pro dobro světa – ale nikdo nevěří těm druhým. Každý chce být první, kdo získá nové technologie, a přitom všichni tvrdí, že je to „pro světový mír“.

Napětí vrcholí. Když NATO vyšle dva moduly s delegací na orbitu, Rusové je zničí. A rozpoutá se krutá válka. Až v tu chvíli poprvé promluví mimozemské lodě.

Mluví o skutečném artefaktu, který lidstvo vyslalo do vesmíru roku 1977 se sondou Voyager 1 – o zlaté desce s obrázky, pozdravy v 59 jazycích, hudbou, zvuky naší planety. Lidstvo ji vyslalo se sondou do vesmíru s tím, že najde-li ji nějaká inteligentní rasa, dozví se pravdivé informace o nás lidech. Hlas z velitelské lodě však zaznívá takto:

„Zdravíme vás, pozemšťané. Sledovali jsme vaše jednání se zklamáním. Vaše neschopnost překročit vlastní zájmy vás zaslepila. Vracíme vám vaši zlatou desku. Nese o vás zprávu, která není pravdivá. Doufali jsme, že s vámi navážeme kontakt a budeme sdílet poznání. Ale nejste připraveni. Dáme vaši planetě další šanci – s jinou civilizací. Sbohem.“

Takto – podle umělé inteligence – dopadne naše setkání s bytostmi z jiného světa. I počítač pochopil, jak důležitá je úcta, respekt, spolupráce a společná naděje. Dokonce počítač pochopil, že naše vlastní „zlatá deska“ o nás někdy mlčí o tom nejpodstatnějším.

A právě tak jako tento film začíná i advent. Advent je o návštěvě z jiného světa, která přichází na orbitu našich životů. Bůh k nám na orbitu našich životů posílá své nepřehlédnutelné „objekty“; objekty, které lze vidět volným okem, kdykoli člověk pohlédne na nebe. Bůh k nám na orbitu životů posílá mimo-zemskou lásku, mimo-zemské odpuštění, mimo-zemské přijetí, a nadpozemskou naději. Posílá k nám

na orbitu však také tu jednu „kapitánskou loď“ – loď která celou tu flotilu lásky, odpuštění, přijetí a naděje vede: svého Syna – kapitána Boží flotily, kterou na nebi a na orbitě lidského života během adventu nelze přehlédnout.

Otázka pro nás všechny je však stejná jako v onom filmu: Jak se připravit na toto „mimo-zemské setkání s láskou, odpuštěním, přijetím, nadějí z jiného světa? Jak se správně připravit na ten okamžik, kdy znovu o Vánocích k nám nebesa promluví?

Předbíhání se, soupeření, ukazování, kdo je dál a kdo je lepší, není ta cesta. Ani neklid a hádky. To pochopil i počítač, že není dobrý způsob přípravy na mimo-zemské setkání. Adventní cesta začíná jinak: tichým pohledem k nebi a tichým pohledem do sebe. Kdyby ve filmu lidé zůstali v klidu a mlčení, hlas mimozemšťanů mohl znít jinak. Ticho totiž otevírá oči – nahoru k nebesům i dolů k sobě do hloubky svého srdce.

Již Jan Křtitel řešil tuze tuto nelehkou otázku: „Jak se připravit na Boží mimo-zemské setkání?“. Zval lidi do ticha v pustině se zvláštními slovy: „Čiňte pokání.“ Jak jim máme rozumět? Zdá se, že máme vždy něco činit a konat, abychom se připravili. Asi konat správné věci. To je hodně náročné a únavné vždy konat věci správně. Viděli jsme to na lidech v tom filmu, jak jednoduché je v tomto selhat. A přiznejme si, já to nedokážu a ani ty. Nedokážu vždy konat správné věci. Spočívá tedy naše příprava v tomto, že budeme dokonale a správně konat vždy bohudobré věci? – Nikoli.

Evangelia nechtějí po nás toto: snahu o dokonalost a hrdost na to před Bohem. Slovo „čiňte“ v nich se slovem „pokání“ nenajdete. Ani jeden jediný krát. Místo toho najdete slovo *Metanoieite*: změňte své smýšlení; zkuste přemýšlet jinak – o sobě samotných i o té návštěvě, která přichází na orbitu vašich životů i dnes.

To je přesně duch adventu. V adventu si ty i já nejsilněji v druhé polovině každého roku uvědomujeme, co všechno božské a mimo-zemské vidíme na tom nebi nad sebou a na orbitě našich životů. Vstříc této mimo-zemské návštěvě se učíme dívat jinak: na sebe, na svět kolem sebe; i na Boha a jeho nebe. Na rozdíl od lidstva v 77. a zlaté desky, my nemusíme na zlatou desku napsat data o tom, kým jsme. To je vždycky zrádné, jak jsme viděli. V adventu jsme pozvaní Bohem a jeho flotilou na orbitě našich životů, abychom přestali psát na svou „zlatou desku“ hrdě, jaký jsem, nebo jaký si myslím že jsem. Ta mimo-zemská návštěva, Bůh na naší orbitě, nás zve přestat se skrývat za slušné fasády a vyryt mu do té desky o sobě holou pravdu – neokrášlenou, neupravenou, někdy bolestivou. Advent nás vede k tomu, abychom předložené pravdě o sobě a o Bohu neuhnuli. Luther proto kdysi o pokání moudře napsal: „*Pravé pokání se nevymlouvá, ale směle přiznává plnou pravdu.*“

Kdybychom měli dnes každý vyryt na zlatou desku něco o sobě a poslat to Bohu – co bychom tam chtěli mít vyryto? A co by bylo vhodné, aby tam bylo?

Pravda, kterou mu nevyryváme okrasným písmem, ale rydlem modlitby a zvukem vlastního srdce. Raději ta pokorná pravda o tom, co nejsme a chceme být, nežli „pravda“ o tom co si myslíme že jsme, a přesto nejsme.

Nejlepší příprava na vánoční mimo-zemské setkání? Změnit své smýšlení a nestydět se Bohu vyryt pravdu o sobě. Raději mu napsat jaký nejsem a přál bych si být. Udělat to i v tuto chvíli rydlem modlitby, pokory, písně, a ochotou změnit své uvažování i svůj pohled směrem dolů k zemi a do srdce, i směrem nahoru k nebesům odkud přichází Boží mimozemská návštěva.

Příprava na vánoční setkání s nebesy tedy není o činu a snaze. Pokání je o postoji a směřování mysli i srdce. Proto má Luther pravdu: „**Christianus est semper in poenitentia.**“ Křesťan je vždy v pokání, protože má jiné smýšlení. Nestydí se, ani nebojí psát Bohu, kým není a kde selhal. Věří totiž (má plnou důvěru) v evangelium: v to, že hlas z nebe v tomto Božím filmu nikdy neřekne: „Dám šanci jiné civilizaci“.